

Dân Việt Nam Không Có Khả Năng Thay Đổi Chính Phủ Một Cách Ôn Hòa?

Bản tin Việt ngữ của RFA (Đài Á Châu Tự Do) ngày 13 tháng 4 có đăng bài tựa đề "**Bộ Ngoại giao Mỹ: Công dân Việt không có khả năng thay đổi chính phủ một cách ôn hòa**", với nội dung như sau:

Bộ Ngoại giao Mỹ hôm 12/4 công bố bản báo cáo về tình hình nhân quyền của các nước trên thế giới trong năm 2021, trong đó có **Việt Nam được nêu như là một quốc gia độc tài, một đảng cầm quyền và "cuộc bầu cử Quốc hội không tự do cũng không công bằng, có sự cạnh tranh hạn chế giữa các ứng cử viên do Đảng Cộng sản xét duyệt kỹ"**. Báo cáo do Cục Dân chủ, Nhân quyền và Lao động, Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ phát hành cho biết, công dân Việt Nam "*không có khả năng thay đổi chính phủ của họ một cách hòa bình thông qua các cuộc bầu cử tự do và công bằng; hạn chế nghiêm trọng đối với sự tham gia chính trị; chính phủ tham nhũng nghiêm trọng; buôn người; những hạn chế đáng kể đối với quyền tự do hiệp hội của người lao động; và sử dụng lao động trẻ em bắt buộc.*"

Hồi tháng 5/2021, Chính phủ Việt Nam quyết tâm tổ chức cuộc bầu cử Đại biểu Quốc hội khóa 15 trong bối cảnh bùng phát của dịch COVID-19, trong khi Việt Nam chưa có đủ vắc-xin và thuốc chữa trị.

Việt Cộng cổ động dân tham gia bầu cử "quốc hội".

Hai người nộp đơn tự ứng cử Đại biểu Quốc hội là các ông Lê Trọng Hùng và Trần Quốc Khánh bị bắt giữ trước khi cuộc bầu cử diễn ra, sau đó bị tuyên án lần lượt là 5 năm và 6,5 năm tù giam với cáo buộc "phát tán tài liệu nhằm chống nhà nước" theo Điều 117 Bộ Luật Hình sự.

Theo báo cáo của phía Hoa Kỳ thì Cục này có các báo cáo đáng tin cậy về: các vụ giết người bất hợp pháp hoặc tùy tiện của Chính phủ; tra tấn và đối xử và trừng phạt tàn bạo, vô nhân đạo hoặc hạ nhục bởi các nhân viên Chính

phủ; bắt giữ và giam giữ tùy tiện; tù nhân chính trị; sự trả thù có động cơ chính trị đối với các cá nhân ở quốc gia khác. Ngoài ra còn có những vấn đề nghiêm trọng với tính độc lập của cơ quan tư pháp; can thiệp tùy tiện hoặc bất hợp pháp vào quyền riêng tư; hạn chế nghiêm trọng đối với tự do ngôn luận và phương tiện truyền thông, bao gồm việc bắt giữ và truy tố tùy tiện những người chỉ trích Chính phủ, kiểm duyệt và các luật về tội phỉ báng; hạn chế nghiêm trọng về tự do internet; can thiệp đáng kể vào quyền tự do hội họp hòa bình và tự do hiệp hội; hạn chế quyền tự do đi lại, bao gồm cả lệnh cấm xuất cảnh đối với các nhà hoạt động.

(ngưng trích)

Bản tin trên đây có ba điểm nổi bật làm người đọc chú ý:

- một là tên chính thức của Việt Nam ngày nay là Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam trong khi toàn bản tin chỉ gọi là "Việt Nam",
- hai là cái chế độ độc tài tàn bạo chà đạp nhân quyền đang thống trị dân Việt Nam hiện nay là một chế độ cộng sản mà bản tin của Cục Dân chủ, Nhân quyền và Lao động, Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ không hề nói tới,
- ba là bản tin "vô tình" được phổ biến vào thời điểm gần ngày 30 tháng 4 với cái tựa đề dễ gây ngộ nhận và thấy cần làm sáng tỏ vài điều.

Trước hết, cái tựa đề bản tin đọc lên nghe như lăng mạ cả một dân tộc: "**Bộ Ngoại giao Mỹ: Công dân Việt không có khả năng thay đổi chính phủ một cách ôn hòa**". Người dân Việt Nam nào mà không cảm thấy mình bị chửi là thứ dân hèn mạt, tội tệ không thể thay đổi chính phủ một cách ôn hòa, hợp hiến hợp pháp, như các dân tộc văn minh, tiến bộ khác? Đọc đi đọc lại bản tin thì mới vỡ lẽ ra là Bộ Ngoại Giao Hoa kỳ đã đồng hóa "công dân Việt" với cái chế độ cộng sản ác ôn đang ngồi trên đầu trên cổ họ! Không dám nghĩ Bộ Ngoại

Giao siêu cường Hoa Kỳ dốt nên có người đoán là RFA đã muốn chơi xỏ, chửi xéo Việt Cộng. May mà cùng trong thời gian này, một nhà báo Đức, ông Uwe Siemon-Netto, “người biết quá nhiều” về Việt Nam, vừa viết xong một cuốn sách nhan đề tiếng Anh là **“A reporter's love for a wounded people”**, xin tạm dịch: “Tình yêu của một phóng viên đối với một dân tộc bị thương”. Dân tộc ấy đã bị chấn thương nặng trong suốt mấy chục năm qua bởi đủ thứ “nhân danh”, bởi cả thù lẫn “bạn”, cả trong chiến tranh lẫn khi “hòa bình”.

Cuốn sách của Nhà báo **Uwe Siemon-Netto** chưa xuất bản, nhưng tác giả đã cho dịch ra Việt ngữ đoạn kết và giới thiệu với người đọc Việt Nam. Nhiều người đã đọc và đã... yêu ông Uwe Siemon-Netto. Dưới đây là một phần trong những đoạn văn ấy:

“Từ giữa những năm 1960, những tay bja đặt chuyện huyền thoại về chính trị và lịch sử của phương Tây, hoặc ngây thơ hoặc bất lương, đã chấp nhận lời giải thích của Hà Nội rằng cuộc xung đột là một cuộc ‘chiến tranh nhân dân’. Cũng đúng thôi, nếu chấp nhận định nghĩa của Mao Trạch Đông và Võ Nguyên Giáp về cụm chữ đó. Nhưng theo luật văn phạm về sở hữu tự theo cách của Saxon Genitive quy định thì ‘chiến tranh nhân dân’ phải được hiểu là cuộc ‘chiến tranh của nhân dân’.

“Có phải miền Nam đã được ‘giải phóng’ khỏi sự áp đặt một nhà nước độc đảng toàn trị được xếp hạng chung với những chế độ vi phạm tồi tệ nhất thế giới về các nguyên tắc tự do tôn giáo, tự do phát biểu, tự do ngôn luận, tự do hội họp và tự do báo chí?

“Thực tế không phải như vậy. Đã có khoảng 3 triệu 800 ngàn người Việt Nam đã bị giết giữa các năm 1954 và 1975. Khoảng 164 ngàn thường dân miền Nam đã bị thủ tiêu trong cuộc tru diệt bởi Cộng sản trong cùng thời kỳ, theo học giả chính trị Rudolf Joseph Rummel của Trường Đại Học Hawaii. Ngũ Giác Đài ước tính khoảng 950 ngàn quân lính Bắc Việt và hơn 200 ngàn quân nhân VNCH đã ngã xuống trên chiến trường, cộng với 58 ngàn quân Hoa Kỳ nữa. Đây không thể là một cuộc ‘chiến tranh của nhân dân’ mà chính là chiến tranh chống nhân dân.

“Trong tất cả những lập luận đạo đức giả về cuộc chiến Việt Nam ta gặp quá thường trong vòng 40 năm qua, cái câu hỏi quan trọng nhất đã bị mất dấu hay AWOL, nếu dùng một từ ngữ viết tắt quân sự có nghĩa là ‘vắng mặt không phép’, câu hỏi đó là: Dân Việt Nam có mong muốn một chế độ Cộng sản hay không? Nếu có, tại sao gần một triệu người miền Bắc đã di cư vào Nam sau khi đất nước bị chia cắt năm 1954, trong khi chỉ có vào khoảng 130.000 cảm tình viên Việt Minh đi hướng ngược lại?

“Ai đã khởi đầu cuộc chiến tranh? Có bất kỳ đơn vị miền Nam nào đã hoạt động ở miền Bắc hay không? Không. Có du kích miền Nam nào đã vượt vĩ tuyến 17 để mổ bụng và treo cổ những người trưởng làng thân cộng, cùng vợ và con cái họ ở đồng quê miền Bắc hay không? Không. Chế độ miền Nam có tàn sát cả một giải cấp hàng chục ngàn người trên lãnh thổ của họ sau năm 1954 bằng cách tiêu diệt địa chủ và các đối thủ tiềm năng khác theo cách thống trị kiểu Sô Viết hay không? Không. Miền Nam có thiết lập chế độ độc đảng toàn trị hay không? Không.

“Với cương vị một công dân Đức, tôi không can dự gì đến cuộc chiến này, hay nói theo lối người Mỹ là ‘I have no dog in this fight’ (Tôi chẳng có con chó nào trong vụ cắn lộn này cả). Nhưng, nhằm chú giải cho cuốn sách ‘Lời nguyện của một nhà báo’, tương tự như các phóng viên kỳ cựu có lương tâm, lòng tôi đã từng và vẫn còn đứng về phía dân tộc Việt Nam nhiều đau thương. Lòng tôi hướng về những người phụ nữ tuyệt vời với tinh tình rất thẳng thắn và vui vẻ; hướng về những người đàn ông Việt Nam khôn ngoan và vô cùng phức tạp đang theo đuổi giấc mơ tuyệt hảo theo phong cách Khổng giáo; hướng về các chiến binh giống như trẻ con đi ra mặt trận còn mang theo cái tài sản duy nhất là một lồng chim hoàng yến; hướng về các góa phụ chiến tranh còn trẻ với cơ thể bị nhào nặn méo mó chỉ vì muốn bắt một tám chồng lính Mỹ nhằm tạo một ngôi nhà mới cho con cái và có thể cho chính họ, còn hơn là đối mặt với độc tài Cộng sản; hướng về nhóm trẻ em bụi đời trong thành thị cũng như ngoài nông thôn săn sóc lẫn nhau và những con trâu đồng. Với trái tim chai cứng còn lại, lòng tôi thuộc về những người trốn chạy khỏi lò sát sinh và vùng chiến sự, luôn luôn đi về hướng Nam mà không bao giờ về hướng Bắc cho đến tận cùng, khi không còn một tấc đất vắng bóng cộng sản nữa để mà trốn. Tôi đã chứng kiến họ bị thăm sát hay bị chôn sống trong những ngôi mộ tập thể và mũi tôi vẫn còn phảng phất mùi hôi thối của những thi thể đang thối rữa.

“Tôi không có mặt vào lúc Sài Gòn thất thủ sau khi toàn bộ các đơn vị Quân Lực VNCH, thường xuyên bị bôi bẩn một cách ác độc bởi truyền thông Hoa Kỳ, giờ đây bị những đồng minh người Mỹ của họ bỏ rơi, đã chiến đấu một cách cao thượng, biết rằng họ không thể thắng hay sống sót qua trận đánh cuối cùng này. Tôi đang ở Paris, lòng sầu thảm khi tất cả những chuyện này xảy ra và tôi ước gì có dịp tỏ lòng kính trọng năm vị tướng lãnh VNCH trước khi họ quyên sinh lúc mọi chuyện chấm dứt, một cuộc chiến mà họ đã có thể thắng: Lê Văn Hưng (sinh năm 1933), Lê Nguyên Vỹ (sinh năm 1933), Nguyễn Khoa Nam (sinh năm 1927), Trần Văn Hai (sinh năm 1927), và Phạm Văn Phú (sinh năm 1927).”

(ngưng trích)

Lại sắp tới một ngày 30 tháng 4 đau buồn nữa. Nhưng, dường như càng ngày lại càng có thêm nhiều sự thật về Việt Nam trong những năm chiến tranh được phơi bày ra ánh sáng, như “cuốn sách đáng yêu” của nhà báo Đức Uwe Siemon-Netto. Nhiều người đang chờ cuốn sách được xuất bản để được đọc đầy đủ những sự thật mà tác giả đã phanh phui ra, và để được biết thêm **VNCH đã bị truyền thông “đồng minh” Hoa Kỳ và phương Tây thường xuyên bôi bẩn ác độc ra sao, và dơ dáy, hèn hạ tới đâu**, và cũng để thấy ngay từ thập niên 1950, 60 của thế kỷ trước “công dân Việt ở miền Nam đã có khả năng thay đổi chính phủ một cách ôn hoà”, nhưng **chính Hoa Kỳ dưới sự lãnh đạo của Tổng thống Kennedy đã đâm vào sau lưng đồng minh VNCH bằng cách nhúng tay vào cuộc đảo chánh bất lương đẫm máu ngày 1.11.1963 đưa đến cái chết của Tổng thống VNCH Ngô Đình Diệm được dân miền Nam bầu ra một cách ôn hoà, hợp pháp.**

Theo những tài liệu chính xác và các nhân chứng có thẩm quyền, chính TT Kennedy đã “bật đèn xanh” cho tội ác này, và mặt ông ta đã trở nên “xám ngoét như tro” (ashen) khi nghe tin anh em ông Diệm đã bị giết chết. Và rồi, chỉ vài tuần lễ sau chính Kennedy cũng đã bị giết chết trong một vụ ám sát chính trị gây nhiều tranh cãi cho tới nay. Phó Tổng thống Lyndon Johnson lên thay, đã tuyên bố: **“Lật đổ TT Diệm là lỗi làm to lớn nhất đã làm cho chính sách ngăn chặn (làn sóng đỏ) của Hoa Kỳ tại Á Châu thất bại”.**

Bây giờ, Bộ Ngoại Giao Hoa Kỳ bảo rằng “Công dân Việt không có khả năng thay đổi chính phủ một cách ôn hoà”! Thế này là thế nào? Và, Bộ Ngoại Giao Hoa Kỳ có tuyên bố rằng “công dân Tàu không có khả năng thay đổi chính phủ một cách ôn hoà”, hay “công dân Bắc Hàn không có khả năng thay đổi chính phủ một cách ôn hoà”, và “công dân Cuba không có khả năng thay đổi chính phủ một cách ôn hoà”?

Trong lịch sử thế giới, chưa có nước nào bị đảng Cộng sản thống trị mà dân nước ấy có thể “thay đổi chính phủ một cách ôn hoà”. Trước đây 30 năm, Liên Xô và các nước cộng sản chư hầu Đông Âu đã “thay đổi chính phủ” qua những cuộc cách mạng – đổ máu hay không đổ máu – do dân nổi dậy và nhờ có sự tiếp tay của các cấp lãnh đạo đã giác ngộ trong đảng Cộng sản. Thiếu sự hợp tác này, các cuộc nổi dậy của người dân đã bị đàn áp thẳng tay và bị trừng trị dã man, như các vụ nổi dậy tại những nước Đông Âu trước năm 1989 và của thanh niên, sinh viên Trung Hoa tại Thiên An Môn, Bắc Kinh năm 1989.

Chính trong bản tin của Bộ Ngoại Giao Hoa Kỳ cũng xác nhận **“Hồi tháng 5/2021, Chính phủ Việt Nam quyết tâm tổ chức cuộc bầu cử Đại biểu Quốc hội khóa 15... Hai người nộp đơn tự ứng cử Đại biểu Quốc hội là các ông Lê Trọng Hùng và Trần Quốc Khánh bị bắt giữ trước khi cuộc bầu cử diễn ra, sau đó bị tuyên án lần lượt là 5 năm và 6,5 năm tù giam với cáo buộc “phát tán tài liệu nhằm chống nhà nước” theo Điều 117 Bộ Luật Hình sự.”**

Hay, thực ra Bộ Ngoại Giao Hoa Kỳ muốn nói “đảng Cộng Sản Việt Nam không có khả năng thay đổi chính phủ một cách ôn hoà”, nhưng nghe cũng không thuận lý, vì trong lịch sử thế giới chưa có đảng Cộng Sản nào có “khả năng” như vậy. **Trong đảng Cộng sản Việt Nam chưa thấy có đảng viên cấp cao nào tình nguyện và tiếp tay với dân để “thay đổi chính phủ một cách ôn hoà”.** Chỉ có những đảng viên cò con giác ngộ, bỏ đảng, và chửi đồng như cựu cán binh Lê Minh Đức nào đó trong bài dưới đây:

“ Nếu một người cứ đứng trên quan điểm phân biệt bạn thù của đảng cộng sản Việt Nam, thì tôi nói thật, hận thù đó không nguôi được. Vì sao ư? Vì quá nhục. Này nhé. Ta chiến đấu vì lý tưởng cộng sản, coi Mỹ là kẻ thù giai cấp, kẻ thù của hoà bình thế giới. Ta thắng nó với lòng tin rằng chẳng bao lâu sau thắng tự bản sẽ quy gối trước mặt phe cộng sản để cầu xin ân huệ. **Thế mà tất cả những gì ta hy sinh cho cuộc chiến 20 năm máu lửa đó, trong phút chốc bỗng biến thành trò cười rẻ tiền.** Chủ nghĩa cộng sản sụp tan thành mây khói. Nay ta quay lại cầu xin nó, theo đuổi nó xây dựng chủ nghĩa tư bản, năn nỉ nó công nhận ta là kinh tế thị trường. Bao thế hệ hy sinh chống Mỹ để thấy những thế hệ sau chiến tranh lớn lên hướng về văn hoá

Mỹ, cuồng Mỹ. **Hoá ra những gì ta làm trong quá khứ đều sai, đều ngu muội, đều vì ta có tầm nhìn không quá lúy tre làng.** Hỏi như thế có nhục không? Mà nhục như thế thì quên thế nào được. Nay ta trải thảm đỏ mời Mỹ quay lại. Cái mặt dày đều cáng ta biết giấu vào đâu? Đành phải lúi lại chuyện quá khứ rằng Mỹ giết dân ta. Thì sao, nó không giết ta để ta giết nó hay sao? Trong cuộc chiến tranh do ta chủ trương, có thằng nào không phải là Việt Cộng trong mắt người Mỹ. Ta sống trong dân, ta giấu vũ khí trong vườn nhà dân. Dân và ta đều quần đùi đen, áo bà ba đen, tay cầm liềm cắt cỏ mà AK 47 giấu trong bờ ruộng. Ta đánh úp nó chết nhăn răng vì nó tưởng du kích ta là dân lành.

Trong khi đó ta giết chính đồng bào ta, ta trói đồng bào ta như trói gà, rồi ta chặt đồng bào ta làm ba khúc sau vườn. Ta dùng cuộc đập đồng bào ta vỡ sọ. Ta chôn sống đồng bào ta sau khi bắt chính họ đào huyết...Ta tuyệt đối không nhắc lại chuyện đó. Ta tuyệt đối tìm cách quên rằng thằng đàn anh Trung Quốc đã giết đồng bào ta còn tệ hơn giết chó, máu chảy thành sông ở biên giới phía Bắc. Và ta vẫn tiếp tục thờ lạy nó.

Ta là ai? Ta là đảng cộng sản Việt Nam. Ta là thứ cặn bã của dân tộc này. Ta là thứ mọi rợ đạo đức giả. Ta là loài khỉ đột đã xua đuổi được mọi nền văn minh để **tiếp tục tự sướng với nhau trong bóng tối của thời trung cổ.** Và còn nữa? Hãy chờ xem ta sẽ nghiền nát kẻ thù (nhân dân) như đàn anh Trung Quốc của chúng ta dùng xe tăng xay thịt nhân dân chúng nó thành thức ăn cho súc vật trên quảng trường Thiên An Môn.

Ta là quái thai thời đại. Ta không xứng đáng đứng ngang hàng với loài người văn minh trên trái đất này. Thảm họa diệt chủng đã hiện ra trước mắt, không ai có thể cứu được dân tộc Việt Nam khỏi thảm họa này, ngoài 90 triệu người Việt. “
(hết trích)

Ôi! “Đại thắng Mùa xuân” năm 1975, quang vinh hay ô nhục?

Ký Thiệt